

— Ами купи ли локма-руху? попита единъ отъ Николчовитѣ другари, който имаше блѣдно лице, кривъ носъ и дебели устни и чието име бѣ Христо Новиятъ.

— Купихъ, отговори другиятъ, който имаше червени и дебели бузи и чисто бѣло лице — той бѣ Михалъ, попски синъ.

— Ами за какво ви е локма-руху? запитва Николчо.

— Ахъ ти лапни-мухчо! каза съ смѣхъ Христо. Както се види, ти не си изпекълъ още занаята, а хората казватъ, че си билъ башъ майсторъ. Ако въ гуловата ракия капнемъ само нѣколко капки локма-руху, тя може да възкреси и мъртвитѣ . . .

Ахъ да го земе дяволътъ! Тая казанлъшка гулова ракия е измислена, вѣрвайте ми, отъ нѣкой дяволъ или магьосникъ. Ако я пиешъ, то не можешъ да се откажешъ отъ нея; ако захванешъ да мислишъ за нейната миризма, за бистрината ѝ, за силата ѝ, то и насъне гледашъ чаши, бурета, стъклета и хунийчета: а ако захванешъ да говоришъ за нейния родъ и произходъ, то забравяшъ работата си, изгубвашъ мислитѣ си въ розитѣ и между казанитѣ, а главата ти се обръща въ решетка, презъ която пловдивскитѣ кокони прецеждатъ сладкото си.

И компанията почна да излива една по една чаши съ ракия въ гърлото си. Тъкмо въ най-веселото време при дружината достигна едно турче, синъ на налбантинъ. То бѣ най-голѣмата пиеница и най-голѣмъ коцкаръ въ цѣлия градъ. И четворната компания продължи здраво пиенето.

— А бре, що правятъ тия синковци подъ върбитѣ, думаха гражданитѣ, които се готвѣха да си